

CINEMA

Almodóvar, producte de costum i de consum

Roger Vilac

La pel·lícula d'Almodóvar *¿Qué he hecho yo para merecer esto?* obtingué el segon premi de la secció oficial i el premi de la crítica en la cinquena Mostra de Cinema Mediterrani. Sense entrar en consideracions si tals deci-

sions foren justes o no, o si hi havia uns altres films amb més motius per aconseguir un premi, el cine d'Almodóvar presenta una coherència ambiental i costumista que connecta fàcilment amb tots aquells, joves o carrosses, moderns o postmoderns, amfetamínics o punxats, funcionaris o manífassers, divins o perruquers, taxistes o mestresses, que frueixen de subvertir, encara que siga de desig ocult i recaragolat, els rols casolans preestablits.

I dic que és costumista, en primer lloc perquè, malgrat que les relacions que planteja semblen inversemblants, la veritat és que són reflex (perplex) d'una barreja d'ambients marginals i potiners (*cutres*) que tendeixen cada vegada més a estendre's

Un fotograma de «¿Qué he hecho yo para merecer esto?»

arreu (per molt que els culs de got dels ulls d'alguns no ho vegem). I en segon lloc perquè connecta, si més no, amb la crueltat irònica del cinema espanyol de postguerra ençà, i que pro-

tagonitzà magistralment, entre altres, Pepe Isbert al llarg de la seua vida (per cert, si l'actor encara visqués, seria una rèplica perfecta a l'àvia Chus Lampreave, ¿no us ho pareix?).

El mèrit d'Almodovar és reduir el distanciament entre l'estructura escrita, és a dir, el guió, i l'escena, la idea que s'esdevé en imatges. Precisament, allò que se li critica. Més que històries coherents, retrata *flashes* neorealistes que es consumeixen immediatament, fragments quotidians, amb una bona dosi d'humor actual, conduïts a situacions límit, que, si no han succeït de debò, bé són imaginables en una societat postindustrial, que va trasbalsant a més no poder els seus valors; precisament allò que no es comprén.

CINEMA

Hitch, hitch..., ¡hurra!

Guillem Reusa

Això s'acaba. Parle de l'estupend cicle de Hitchcock. Amb *El hombre que sabía demasiado* es completa el nombre de cinc pel·lícules que han aterrat en les sales obscures d'uns mesos ençà. Un cicle que va fer passar a les masses enrotllades del país de la marxa anglogitana de Talking Heads, Donna Summer i Manzanita a les no menys enrotllades atòmiques, nano-històries per a no roncar, del tio Alfred. De sobte, pareixia que tots patíem l'eczema hitchcockià i que ens havia picat la mosca tsé-tsé del suspens.

El hombre... és un *re-make* d'una pel·lícula que el mateix Hitchcock filmà al Regne Unit l'any 1934. L'aspecte que al mestre del suspens interessava d'aquesta història eren dues coses. D'una banda, tornar a filmar a Anglaterra; de l'altra, enfocar el protagonisme sota el punt de vista d'una família nord-americana més o menys mitjana.

La intriga és del més pur estil Hitchcock. Un matrimoni ianqui amb un fill bastant insofrible es veurà immers en un complot d'espies que es desenvolupa entre el Marroc i Anglaterra. Encara que alguns, com Ian Cameron, van

veure-hi una defensa ardent de la tranquil·la vida familiar, destorbada per abjectes personatges, l'autor de *Psicosis* ha subvertit algunes aparences.

Per a mostrar-ho, heus ací el personatge de la Doris Day, actriu d'un erotisme de *Sidol desatascador*, capaç de desarticular del coco més pervers qualsevol temptació lúbrica. Només cal fixar-se, per exemple, en l'escena en la qual es posa a entonar el cèlebre «Què serà, serà» en l'ambaixada, i la cara que posa l'auditori. En certa mesura, era una subtil venjança de Hitch per no haver pogut disposar de rosses platí tan suggeridores com ara Grace Kelly, Ingrid Bergman o Ver Miles.

Però la pel·lícula passarà a la història per la seqüència del concert de l'Albert Hall de Londres.

Aquesta seqüència, composta de 124 plans i de 12 minuts de duració, és una de les més perfectes que recorde, juntament amb la de les escales d'Odessa del *Acorazado Potemkin*. Un engalzament perfecte de música, imatge i muntatge (amb cita directa a Bernard Herrmann inclosa), que desplega una estereofonia visual i un espurneig musical altament cinematogràfic.

Després d'aquest holocaust nuclear, produït per una bomba britànica de 130 quilos, pareix que la pols radioactiva s'ha anat dissipant. Ara posarem el voluminós creador de ficcions en el tabernacle de les filmoteques per tal que descanse uns quants anys més. Fins que una propra generació del zoològic cinèfil ho demane. Fins el pròxim cicle.